

Procentantal, mod hvad der finder Sted her i Landet; thi her er slikt jo næsten ukendt. — Jeg tror, at naar man kender, hvad der hører til for at drive et Apotek, som det skal drives, vil man blive nødt til at sige, at det er heldigt for Befolkningen, naar Apotekeren er saaledes stillet i pecuniær Henseende, at han har Raad til at holde alt i god Orden. Det afgiver i Birkelig-heden den bedste Betryggelse for Befolkningen. Dermed skal det ingenlunde være sagt, at vort Apotekervæsen ikke kunde trænge til Omordning paa mange Punkter; det er jeg fuldstændig enig i. Jeg har kun villet gøre gældende, at vi her i Landet have den Fordel at have Apotekere, som gennem-gaaende holde deres Apoteker i en Orden, hvorved Befolkningen ikke kan andet end være i høj Grad tilfreds. — Jeg tror ogsaa nok at kunne sige, at man ser let fejl paa Apotekervæsenet, hvis man vil mene, at det vigtigste ved Visitationerne var Middagen; jeg skal oprigtig tilstaa, at jeg holder ikke af Visitationmiddage, men jeg har, som sagt ved Familteforhold haft Beslighed til at være til Stede ved en Mængde Apoteker-visitationer, hvor jeg kan forsikre, at det vigtigste var ikke Middagen.

Da jeg har faaet Ordet, vil jeg endnu tillade mig at knytte min Tak til den højtærede Justitsminister til de Taktsigelser, der allerede ere komne frem for dette Lovforslag, og vil tillade mig ogsaa at samstemme i den velvillige Anerkendelse, som er kommen frem overfor Sundhedskollegiet for det Arbejde, det har gjort nu i saa mange Aar uden at faa noget Vederlag derfor. — Jeg kan henholde mig til, hvad det 2det Medlem for Kjøbenhavn (Nagen) sagde, og jeg er aldeles enig med Lovforslaget i saa godt som alle dets Bestemmelser. Skulde jeg gøre nogen Indvending, skulde det kun være den, at den Sparksomhed overfor Statsløn til Embedslæger, som er gennemgaaende her hos os, hvor Embedslægerne, baade Fysici og Distriktslægerne, ere overordentlig lavt lønede, forekommer mig ogsaa at gaa igen her i dette Forslag, men det er jo allerede fremhævet fra forskellige Sider, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det.

Steffensen: Ja, jeg kan ganske slutte mig til den Tak, som der fra alle Sider er kommen den højtærede Minister i Møde for dette Lovforslag. Hvad jeg særlig har bemærket Ordet for, er for at udtale nogle Bemærkninger med Hensyn til et Punkt i Lovforslaget, som ikke forekommer mig saa ganske klart. Hvis jeg forstod de Udtalelser ret, vil

hørte af det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Riessen) og den højtærede Minister, saa skulde det nu være Meningen med dette Lovforslag, at det militære Lægevæsen skulde komme til at ligge helt udenfor det nye Sundhedsraad, Militæretaten skulde ikke have noget med dette at gøre. Der findes i § 18 en Bestemmelse, der lyder paa, at „de Hærens og Flaadens Sundheds- og Sygepleje vedrørende Forhold ligge udenfor Raadets Virksomhedskreds“. Det er vistnok rigtigt, at alt, hvad der vedrører selve de militære Lægekorps og deres Virksomhed i Hygiejens og Lægevæsenets Tjeneste i det hele, maa ligge udenfor Sundhedsraadet og blive et særligt Omraade, men der er et Punkt, hvor dog hidtil Militæretaten stadig har staaet i Forbindelse med Sundhedskollegiet, og hvor det efter mit Skøn ikke ret vel kan undværes, at den vedblivende maa staa i Forbindelse dermed. Det er i alle de Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om under Retsfager at indhente Erklæringer. Det har hidtil altid været Tilfældet, at naar man under militære Retsfager har haft Brug for Lægeerklæringer, har man henvendt sig til Sundhedskollegiet, og jeg har ikke vist rettere, end at det altid har været i sin gode Orden, og at det netop var, fordi der var en saadan Forbindelse mellem det militære Lægevæsen og Sundhedskollegiet, at man kunde indhente disse Erklæringer, og at det var det, som gjorde, at det stadig har været Reglen, at Stabslægen har Sæde i Sundhedsraadet. Hvis det nu er Meningen, at Militæretaten heller ikke kan henvende sig til Sundhedsraadet for at indhente Erklæringer i Retsfager, saa skønner jeg ikke rettere, end at den militære Retspleje vil blive temmelig uheldig stillet. Den øverste Myndighed, man i denne Henseende da kan faa Erklæring fra, bliver nemlig Stabslægen, altsaa en enkelt Mand, og det er næppe heldigt, at man skal være indskrænket dertil. Jeg vilde derfor meget ønske, at i hvert Fald den Forbindelse, der hidtil har været mellem Militæretaten og Sundhedskollegiet i denne Retning, maatte vedblive at bestaa, og jeg skal henstille, om det ikke vilde være ønskeligt, at Stabslægen i de militære Sager, hvor der ønskedes Svar, kunde tilkaldes Sundhedsraadet. I de allerfleste Tilfælde, hvor der vil blive Spørgsmaal om Erklæringer til militære Retsfager, vil der vistnok ikke være noget særlig militært ved det, men der kan dog forekomme Tilfælde, hvor jeg tror, at det er meget hensigtsmæssigt, at en militær lægekyndig deltager i Afgivelsen af Erklæringen. Jeg skal saaledes f. Eks. nævne en Klasse af